

αὐτὸν ἢ προμήτωρ ἡμῶν, ἔφερε τοὺς δυστυχεῖς αὐτοῦ ἀπογόνους εἰς θέσιν νὰ στενάζωσιν ὑπὸ τὸ βρῦ τοῦ γυναικείου δεσποτισμοῦ φορτίον... Ἀφήσατε, φίλοι, εἰς τὰς Ἀσιανὰς καὶ τὰς παρὰ πηλείας τὰ ἔθνη, τὸ δυσώδες τοῦτο χόρτον εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ὁσμὴν ἀκουσίως ἐνίοτε ὑποβάλλεσθε χάριν τῶν γονέων ἢ τῶν συζύγων σας. Μὴ ἐπιθυμήσητε τὴν δυσώδη τοῦ στόματος τῶν καπνιστῶν ἀπόπνοιαν οἵτινες ἀνευρίσκουσιν ἐν τῷ ὑμετέρῳ τὴν κατὰ φύσιν ἡδεῖαν τῆς ἀναπνοῆς εὐωδίας τὴν ὁποίαν ἐπονομάζουσιν τινες καὶ βαλσαμώδη, πλὴν, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ὀζει μῆτε ὡς βάλαμον τοῦ φιοραθέντι, μῆτε ὡς τὸ τοῦ Τυλοῦ. — ἀλλ' ἔστω βαλσαμώδης, — ἐστὲ δὲ βέβαιαι ὅτι θέλετε ἔχει τί διὰ τὸ ὁποῖον θέλετε μένει ἐπίζηλοι, ἔχουσαι ὑπὲρ ὑμῶν τὴν λευκὴν τῶν ἀνδρῶν ψῆφον, εἰς κατὰκτησιν τῆς ὁποίας δὲν ἔχετε νὰ θυσιάσητε παρὰ μόνην τὴν ὅπως δῆποτε βρεῖαν προῖκά σας.

Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΕΝ Τῇ ΝΟΤΙῳ ΑΦΡΙΚῃ.

(Συνέχεια καὶ τέλος — ἴδε φυλλίδ. Ζ').

Ὁ βόνασσος, προδήλως, εἶχε πλησιάσει εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἔμενον οἱ λέοντες· οὗτοι δὲ βλέποντες αὐτὸν αἰμόφυρτον καὶ χωλαίνοντα διενόηθησαν ὅτι ὤφειλον νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς προσφορωτάτης ἐκείνης εὐκαιρίας.

Ὁ λέων ἀρπάζει, γενικῶς, τὸ ζῶον καθ' οὗ ἐπιπίπτει, ἐκ τῆς πλευρᾶς, ἐγγὺς τῶν γλουτῶν, ἢ ἐκ τοῦ λάρυγγος ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα. Εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν δράττεται ποτε τοῦ αὐχένος. Ἡ πλευρὰ εἶναι τὸ σῶμα τῆς προσβολῆς τοῦ σημείου καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἀρχεται τὸ πρῶτον καταξασχίζων. Οἱ ἰθαγενεῖς εἰσι σύμφωνοι περὶ τούτου καὶ μάλιστα συμφερίζονται τὰς τοῦ λέοντος ὁρέξεις ὅπταν πρόκηται νὰ ἐκλέξωσι τὸ πρὸς ἰδίαν των χρῆσιν τεμάχιον τοῦ κρέατος. Ἐνίοτε ἀπαντᾷ τις ἄλκην τῆς ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι καταβεβροχθισμένον ὑπὸ λέοντος, τὸ δὲ ἐπίλαιπον σῶμα, ἐξωθεν, ἀνέπαφον σχεδόν. Τὰ ἐντόσθια καὶ τὰ λιπαρὰ ἐν γένει μέρει ἀρκοῦσιν, ὡς γεῦμα καὶ διὰ τὸν μεγαλείτερον τῶν λεόντων. Ὁ θῶς πλησιάζει πολλάκις, περιφέρεται περὶ τὸ βρῶμα μυχθίζων, ἐνίοτε ὁμῶς

τὸ θράσος του τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ λέοντος, ὅστις τὸν φονεῖ παραχρῆμα δι' ἐνὸς μόνου κτυπήματος.

Ἀμα ὡς κορεσθεῖς, ὁ λέων ἀποκοιμᾶται, καὶ τότε ἀποβαίνει εὐκόλως ὁ φόνος του. Ἀλλως τε ἡ θήρα τοῦ λέοντος διὰ κυνῶν εἶναι ἥκιστα ἐπικίνδυνος παρὰ βαλλομένη πρὸς τὴν τῆς Ἰουδικῆς τίγρεως. Καθότι οἱ κυνηγετικοὶ κύνες περιστοιχοῦντες τὸν λέοντα καὶ ὑλακτοῦντες, περιάγουσιν αὐτὸν εἰς ἀπελπιστικὴν ἀμηχανίαν καὶ οὕτω ὁ θηρευτὴς ἔχει τὸν ἀποχρῶντα καιρὸν ὅπως σκοπεύσῃ καὶ πυροβολήσῃ ἀνέτως.

Τοὺς λέοντας εὕρισκε τις πάντοτε ἐν μεγάλῳ ἀριθμῷ εἰς τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχει ἀφθονος θήρα. Οὐδέποτε τὰ θηρία ταῦτα συναθροίζονται εἰς ἀγέλην ἀλλ' εἰς μικρὰ στίφη ἐξ ἧς ὅκτω λεόντων οἵτινες ἴσως ἀποτελοῦσιν οἰκογένειαν καὶ ὁδοιποροῦσι πρὸς ἀνύχνευσιν τροφῆς. Περισσότερον κινδυνεύει τις νὰ καταπατηθῇ ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Λονδίνου, ἢ νὰ διαμελισθῇ ἐν Ἀφρικῇ ὑπὸ τῶν λεόντων, ἐκτὸς ὅταν θηρεύῃ αὐτούς. Οὐδὲν τῇ ἀληθείᾳ ἐξ ὧν εἶδον καὶ ἤκουσα διηγούμενα περὶ τῶν ζῶων αὐτῶν δύναται νὰ διακωλύσῃ τὰς ἐκδρομὰς τοῦ περιηγητοῦ, τοῦ κοινοῦ θάρρους κεκτημένου.

Ἡ αὐτὴ ἰδέα ἣτις ὥθησε τοὺς ζωγράφους εἰς τὸ νὰ εἰκονίσωσι τὸν λέοντα ὑπὸ φανταστικὰ χαρακτηριστικὰ παρώτρυνα βεβαίως καὶ τοὺς αἰσθηματολόγους ὥστε νὰ θεωρῶσι τὴν ὠρυγὴν του ὡς τὴν φρικαλεοτέραν ἐπὶ γῆς κραυγὴν. Ἡκούσαμεν αὐτὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην ὠρυγὴν τοῦ βασιλέως τῶν τετραπόδων· ἡ φωνὴ αὕτη εἶναι τῷ ὄντι ἡχηρὰ λίαν καὶ ἐμποιεῖ φόβον ὁσάκις μάλιστα ἐνοῦται μὲ τὸν φρικώδη τῆς βροντῆς δοῦπον τῆς Ἀφρικανικῆς χώρας· ὅπταν ὁ ζῶφος τῆς νυκτὸς εἶναι τοιοῦτος ὥστε μεθ' ἐκαστὴν ἀστραπὴν φαεινὴν δῶν καὶ γοργὴν, καταλαμβάνεται τις ὡς ὑπὸ παντελοῦς τυφλώσεως· ὅπταν ἡ βροχὴ πίπτῃ τόσον ῥαγδαίως ὥστε σβένει τὴν πυρὰν σου καὶ σ' ἐγκαταλείπει ἀπροστάτευτον, ἄνευ τινὸς δένδρου τούλάχιστον, ἄνευ τοῦ πυροβόλου σου ὅπερ καταβεβρεγμένον δὲ ἀποβαίνει ἐνίοτε καὶ ἀχρηστον. Ἀλλ' ὅταν εὕρισκῃς ἐφ' ἀμάξης ἢ ἐντὸς καλοῦ οἴκου τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολὺ, ἀκούεις δὲ τὴν ὠρυγὴν τοῦ λέοντος ἄνευ θαυμασμοῦ καὶ τρόμου. Τὸ νὰ συρράπτῃ τις φράσεις περὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς τοῦ λέοντος κραυγῆς εἶναι ταυτὸ ὡς ν' ἀπαγγέλῃ μεγαλοπρεπεῖς φλυαρίας. Ἡ φωνὴ τοῦ στρουθοκαμήλου εἶναι ὅσον καὶ ἡ τοῦ λέον-

τος ἤχηρά καὶ ὁμῶς οὐδέποτε ἐξερόβισε τὸν ἀνθρώπον. Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμός μου οὗτος ὃν εἶχον ἐκφράσει πρὸ τινων ἐτῶν ἠμφισβητήθη παρὰ τινων, συνεβουλεύθην ἔκτοτε ἐπιμελῶς ἀπαντας τοὺς Εὐρωπαίους οἵτινες εἶχον ἀκούσει τὰς κραυγὰς ἀμφοτέρων τῶν ῥηθέντων ζώων. Ἡρώτησα αὐτοὺς ἐὰν δύνανται νὰ διακρίνωσι τὴν ἐλαχίστην διαφορὰν μεταξὺ τῆς ὠρυγῆς τοῦ λέοντος καὶ τῆς τοῦ στρουθοκαμήλου. Πάντες ὁμοφώνως μοὶ ἀπεκρίθησαν ὅτι οὐδεμίαν διαφορὰν εὕρισκον, εἰς οἵανδῆποτε ἀπόστασιν καὶ ἂν ὑπῆρχε τὸ ζῶον. Ἐν τούτοις οἱ ἰθαγενεῖς διατείνονται ὅτι ἀναγνωρίζουσιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν δύο κραυγῶν κατὰ διακρίνον αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων.

Παραδεχόμεθα ἀληθῶς ὅτι ὑπάρχει μεγίστη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ τερετισμοῦ τοῦ κεκορεσμένου λέοντος καὶ τοῦ ἐμφαντικοῦ βρυχηθμοῦ τοῦ νήστιδος. Ἡ φωνὴ τοῦ λέοντος εἶναι γενικῶς βαθυτέρα τῆς τοῦ στρουθοκαμήλου· ἀλλὰ δὲν ἦ δυνήθην μέχρι τῆς σήμερον νὰ διακρίνω ἀλλέως τὴν μίαν ἐκ τῆς ἄλλης ἢ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ μὲν ἀκούεται κατὰ τὴν νύκτα, ἡ δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν.

Ὁ Ἀφρικανὸς λέων ἔχει τὴν δορὰν δρυοφλοιοχρῶμον ὥς οἱ κοινοὶ μολοσσοῖ· ἡ χαίτη τοῦ ἄρρενος εἶναι μακρὰ καὶ ἐμφαίνει ὑπέρμετρον ῥώμην. Τὰ ἄκρα τῆς χαίτης εἰσὶ μέλανα παρά τισι λέουσι, τοῦθ' ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ καλῶσιν αὐτοὺς μελανοχαίτας καὶ τοι ἐν συνόλῳ ἡ χαίτη φέρει τὸ αὐτὸ ξανθὸν χρῶμα ὅπερ καὶ ἡ λοιπὴ δορὰ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς λίμνης Γκαμί, οἱ κ.κ. "Οσβέλλ καὶ "Ουῖλσον ἐφάνευσαν δύο λέοντας διαφέροντας λίαν ἀπ' ἀλλήλων. Ὁ μὲν ἦτο γηραιὸς λέων οὔτινος οἱ ὀδόντες ἦσαν συντετριμμένοι καὶ οἱ ὄνυχες ἠμβλυμένοι καθ' ὅλοκληρίαν· ὁ ἕτερος διετέλει ἐν ἀπάσῃ αὐτοῦ τῇ ἰσχύϊ ἔχων λευκοτάτους καὶ ὀξύτάτους τοὺς ὀδόντας· ἐν τούτοις ἀμφοτέροι ἐσπεροῦντο χαίτης.

Ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς λίμνης Γκαμί καὶ εἰς ὅλην τὴν περιβάλλουσαν αὐτὴν χώραν, ἡ φωνὴ τῶν λεόντων εἶναι ἀσθενεστέρα ἢ εἰς τὸ νότιον μέρος. Τούλάχιστον μόλις ἠκούσαμεν αὐτὴν καθ' ὅσον χρόνον ἐμείναμεν ἐκεῖσε.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τὸ μόνον ὃν ὅπερ ἐμπνοεῖ φόβον εἰς τὸν λέοντα καὶ ὅπερ διακωλύει τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν θηρίων αὐτῶν. Σπανίως, τῷ ὄντι προσβάλλει ὁ λέων ἕτερον ζῶον φθάσαν εἰς τὴν τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ ἀκμὴν· πολλάκις δὲ ὁπόταν ἀρπάσῃ νεογνόν τι

βονάσσου, ἡ μήτηρ ἐρμᾶ μακρῶς, τρυπᾷ διὰ τῶν κεράτων τὸν ἄρπαγα, τὸν ἀνυψοῖ καὶ τὸν καταρρίπτει χαμαὶ νεκρόν. Ἀπηντήσαμεν πολλὰ πτώματα λεόντων τοιοῦτοτρόπως φονευθέντων. Εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν ὁ λέων προσβάλλῃ μόνος ἐφῆβον βονάσσον. Ἡ πληθὺς καὶ ἡ ὀξύτης τῶν ὠρυγῶν ὅτε κατὰ τινα νύκτα φονεύεται τις βονάσσος, μαρτυρεῖ τρανῶς ὅτι πολλοὶ λέοντες συμμετέσχον τῆς ἐφόδου.

Ἐπὶ τῆς πρὸς νότον τοῦ Σεβιτουάνου ποταμοῦ πεδιάδος, εἶδομεν ἀγέλην βονάσσων ἀντιτασσομένων φαλαγγηδὸν κατὰ πολυαρίθμων λεόντων· καὶ οἱ μὲν ἄρρενες ἦσαν εἰς τὰς πρώτας τάξεις, αἱ δὲ θήλειαι καὶ τὰ νεογνὰ ἐσχημάτιζον τὴν ὀπισθοφυλακὴν.

Ὁ ταῦρος ἅμα ὡς ἀνατινάξῃ διὰ τῶν κεράτων τοῦ τὸν ἰσχυρότερον τῶν λεόντων, ῥίπτει αὐτὸν πῆχυτα ἅπνουν χαμαὶ. Μοὶ διηγήθησαν ὅτι εἰς τι μέρος τῆς Ἰνδικῆς καὶ αὐτοὶ οἱ κατοικίδιοι βονάσσοι ἔχουσι τὴν συναίσθησιν τῆς ἐπὶ τινων θηρίων ὑπεροχῆς των, καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε πολλάκις ἐβεάθησαν καταδιώκοντες τίγριν μετὰ μυκηθμῶν, ὥσπερ τερπόμενοι εἰς τὴν καταδίωξιν ἐκείνην. Οἱ λέοντες μόνον τοὺς νεαροὺς ἐλέφαντας πλησιάζουσι οὓς καὶ διαμελίζουν πολλάκις. Πᾶν ἐμψυχον πλάσμα, ἐξαιρουμένου τοῦ ἀνθρώπου, ὑποχωρεῖ ἀπέναντι τοῦ εὐγενεῦς ἐλέφαντος καὶ ὁμῶς καὶ τούτου ἡ θήρα εἶναι πολὺ εὐχερεστέρα τῆς τοῦ ῥινόκερω, οὔτινος ἡ θέα μόνη τρέπει εἰς φυγὴν τὸν λέοντα.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΘΙΒΕΤ.

Τὸ Θιβέτ ἐστὶ καὶ νῦν εἶναι τὸ μάλα δυσπρόσιτον μέρος τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, εἴτε ἐκ τῆς γεωγραφικῆς αὐτοῦ θέσεως εἴτε ἐνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀπαστάσεως ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ προσέτι ἐνεκα ζηλοτυπίας τῆς Σινικῆς κυβερνήσεως ἀπομακρυνούσης τοὺς ξένους ἐκ τῶν ἀπωτάτων τούτων χωρῶν. Ὀλίγοι Εὐρωπαῖοι ἠδυνήθησαν νὰ ὑπερβῶσι τὰ μεσημβρινὰ αὐτοῦ σύνορα, οἱ δὲ τελευταῖοι, οἱ καὶ μετὰ τινος ἐπιτυχίας ἐπιχειρήσαντες τοῦτο, ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Σλαγιντεράιτ οἱ περιηγηθέντες τὰ δυτικὰ μέρη καθ' ἅπαν αὐτῶν τὸ πλάτος, μὴ δυνηθέντες ὁμῶς νὰ εἰσχωρήσωσι καὶ εἰς τὰ ἀνατολικά, καὶ οἱ δύο ἱεραπόστολοι Χοῦ καὶ Γαβέτ οἵτινες προ-